

Évközi 33. vasárnap – 2011. november 13.

A herceg – nem sokkal trónra lépése előtt – nősülni készült. Meghirdették az egész országban, hogy a trónörökös feleséget keres. Özönlöttek az udvarba a nemes hölgyek közéről, távolról. A herceg értésükre adta, hogy valamennyiüket próbára akarja tenni. A konyhában az egyik kis konyhalány mélységesen szerelmes volt a hercegbe, de meg volt győződve róla, hogy semmi esélye sem lehet. Szeretett volna azonban legalább a közelébe jutni, ezért elhatározta, hogy elmegy a próbatételre. A trónörökös körbejárt a lányok előtt, s mindenkinek a kezébe egy aprócska virágmagot tett. Ezt mondta nekik: „Ültessétek egy cserépbe ezt a magot, s aki egy fél év múlva a legszebb virágot hozza nekem, az lesz a feleségem. A kis konyhalány dobogó szívvel ültette el a virágmagot. Locsolgatta, napfényes helyre tette, de sehogy sem akart kisarjadni. Teltek a hónapok, s bizony a cserépben csak a fekete föld sötétlett. Eljött a megmérettetés napja. A lányok szebbnél-szebb ruhákban sorakoztak a trónteremben. Kezükből pompás virágok virítottak, színes cserepekben. Csak a kis konyhalány húzódott meg szürkén a sarokban, kezében az üres virágcserep. A herceg végigvonult a jelöltek között, megcsodálta virágaikat, végül megállt a kis konyhalány előtt. „Te leszel a feleségem. Te hoztad a legszebb virágot: az őszinteség, a hűség virágát. Azokból a magvakból, amiket adtam, soha nem sarjadhatott volna ki semmi, hiszen csak festett faszilánkok voltak, nem egyebek.”

„A kevésben hű voltál, ezért sokat bízok rád! Menj be Urad örömébe!” „Aki a kicsiben hű, az hű a nagyban is, aki a kicsiben hűtlen, az hűtlen a nagyban is.” Milyen könnyen képzelem magának az ember, hogy ha majd elérkeznek az élete nagy, döntő pillanatai, akkor vitézül helytáll. Csakhogy most még nem érkeztek el. Most csak a szürke, unalmas hétköznapi sorakoznak, a maguk jelentéktelen teendőivel, amelyeket nincs értelme komolyan venni. Most csak a megszokott emberek vannak körülöttem, akikkel az élet egybesodort, akiket nem én választottam: osztálytársak, tanárok, munkatársak stb. Ezeknek miért akarjak jól megfelelni? Elég, ha valahogy kibírjuk egymást, úgysem ők azok az emberek, akik igazán fontosak lesznek az életemben!

Csakhogy az ilyen gondolkodás nem más, mint önbecsapás! Hazugsággal nyugtatgatjuk magunkat, s palástoljuk lustaságunkat, felelőtlenységünket, szeretetlenségünket. Mi a garancia arra, hogy az életünkben lesznek olyan látványos, hű de nagy dolgok, megmérettetések, találkozások, amilyenekre számítunk? Másrészt ha valóban lesznek ilyenek – mert miért ne lehetnének? – akkor miből gondoljuk, hogy felkészülten a legjobb arcunkat tudjuk mutatni, a legkiválóbb képességeinket tudjuk megcsillogtatni, ha egyszer szinte soha nem gyakoroltuk magunkat ezekben, nem bontakoztattuk ki őket?

Isten már a teremtésünk pillanatában talentumokat bíz ránk: adottságokkal, képességekkel ajándékoz meg minket. Ezeket azonban használnunk kell, ha ki akarjuk fejleszteni az egyéniségünket, ha teljes emberekké akarunk válni. Ott vannak pl. a tanulmányi vagy munkahelyi számonkérések. Nagy a kísértés, hogy ezt most, éppen itt ne vegyem komolyan! Attól én még szorgalmas vagyok, de ez a tantárgy vagy lecke értelmetlen, vagy nincs tétje! Majd másban, máskor, nagyobb dologban megmutatom, hogy szorgalmas vagyok! Na nem! Így lehet leszokni a tanulásról, munkáról, a kötelességek felvállalásáról.

Állandó jelleggel vannak az életünkben alapvető emberi követelmények: szeretni a másikat, elfogadni, segíteni neki, legyűrve az önzésünket. Itt is lehet a „nagy alkalomra” várni, de biztos, hogy lesz olyan? Most beszélek neki, most nem adok neki, most éppen én is kicsúfolom, most kikövetelem magamnak az utolsó szó jogát, de attól még szeretem, attól még jó osztálytársa vagy tanítványa, munkatársa vagy családtagja vagyok! Nem, a kis dolgokban, egyszerű, hétköznapi eseményekben kell és lehet megmutatni a szeretetet, az önzetlenséget.

Vannak vallási jellegű kötelességeink is: részvétel a szentmisén, imádság, a szentségek gyakorlása stb. Ugyan! Lehet valaki hívő ezek nélkül is! De akkor hogyan mutatja meg, hogyan váltja aprópénzre a hitét? Ima – ja, abban nem. Mise – abban sem! Gyónás – abban sem! De akkor mivel mutatom meg a hitemet? Nem egyéb ez akkor, csak egy üres szlogen!

Ne feledjük el, hogy a számon kérők nem mi vagyunk! Ne essünk a talentumot elásó ember hibájába, tudniillik, hogy mi magunk akarjuk meghatározni, a hazatérő gazda mivel is legyen elégedett részünkről, mit is kérhet tőlünk igazából! A számonkérés nekünk jó: értünk van! Valaki bízik bennünk, valaki többnek akar látni minket, többet akar kihozni belőlünk. Nem is akárci, hanem maga az Isten. Igyekezzünk hűségesekek, szorgalmasak lenni az előttünk álló kisebb-nagyobb, legtöbbször egészen hétköznapi feladatokban! Mindez azt a nagy egészet formálja, ami nem más, mint a mi saját kibontakozó életünk, egyéniségünk!